

ensstemmelse mellem de to Ting, var med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes der skulde forholdes i Tilfælde af ekstraordinær Arbejdsløshed. Her har nu den højtærede Minister i Lovforslagets § 10 stillet et nyt Forslag, der gaar ud paa i visse Tilfælde at opretholde det bestaaende Statstilskud, naar der foreligger ekstraordinær Arbejdsløshed. Nu ved jeg ikke, om det er den højtærede Ministers Mening og Lovforslagets Mening, at det Bidrag, som skal ydes fra Medlemmerne, for at Kassen kan faa Del i dette ekstraordinære Statstilskud, skal være en Forøgelse med en Brøkdel af det allerede gældende Kontingent, eller om det er Meningen, at Kassen skulde kunne indbetale til denne Fond en Brøkdel af det Kontingent, som indbetales, med andre Ord, om Medlemmernes Indbetaling til Kassen bliver den samme, eller om den forøges. Men hvad enten man indtager det ene eller det andet Standpunkt, er der dog en Ting, som springer i Øjnene, og det er den, at man neppe ved den af Ministeren foreslaaede Ordning, saafremt den gennemføres, vil naa noget, der er retfærdigt, thi Forholdet er dog det, at der bliver meget stor Forskel paa de Kasser, der skal yde det ekstraordinære Tilskud til Fonden for derigennem at faa det forøgede Statstilskud og blive delagtige i den ekstraordinære Hjælp. Forholdet vil nemlig være det, at det her ikke altid kommer an paa den rent personlige Frihed, idet nemlig enkelte Fag i Aarenes Løb har været Genstand for betydeligere Arbejdsløshed, andre for ingen eller saa godt som ingen. Nu er det givet, at ikke blot er den rent økonomiske Evne til at yde betydeligt ringere i de Fag, hvor der i de Aar, der er gaaet, har været betydelig Arbejdsløshed, men tillige, og det er næsten endnu værre, er Modstandskraften i disse Fag meget ringere. Allerede paa dette Punkt forekommer det mig, at man maa indrømme, at dette Forslag i den Form, hvori det foreligger, ikke kan ramme ganske retfærdigt. Der er ogsaa den meget væsentlige Forskel paa Krisearbejdsløshed og den almindelige Arbejdsløshed, at Krisearbejdsløsheden rammer stærkt Fag for Fag, og endelig er det ved Krisearbejdsløshed meget lettere fraoven at bestemme, at i dette Øjeblik hersker der en Krisearbejdsløshed i det og det Fag, end at bestemme, under hvilke Betingelser et enkelt Medlem er arbejdsløs. Jeg skal kun som en rent foreløbig Betragtning gøre gældende, at det forekommer mig, at medens Arbejdsløsheds-

kasseloven er en Lov, der ved den ordinære Hjælp bygger paa Solidariteten mellem Medlemmerne, er det ved den ekstraordinære Arbejdsløshed iøjnefaldende, at man der kommer ind paa en stærkere Solidaritet mellem Kasserne indbyrdes.

Jeg skal i øvrigt paa dette Tidspunkt ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne; der bliver jo senere Lejlighed til at drøfte dem i Udvalg. Jeg skal her indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget i dets Helhed til en velvillig Behandling, idet jeg gaar ud fra, at denne første Behandling nærmest er af formel Natur, idet det gælder om at bringe Sagen til det Standpunkt, paa hvilken den befandt sig, da Rigsdagssamlingen sidst sluttede.

Dalsgaard: Den foreliggende Sag fik i Fjor en grundig og indgaaende Behandling i begge Rigsdagens Ting, men det lykkedes ikke at føre Forhandlingerne til Ende, inden Rigsdagen af Hensyn til de forestaaende Folketingsvalg maatte sluttes. Da Forhandlingerne afbrødes, var der dog ikke store Uoverensstemmelser mellem de to Ting, og det synes mig derfor, at der kan næres Haab om, [at det i Aar kan lykkes at komme ud over de Divergenspunkter, der staar tilbage fra Behandlingen i Fjor. Jeg skal imidlertid ved denne Lejlighed lige saa lidt som den foregaaende ærede Taler komme nærmere ind paa de Spørgsmaal, der ikke naaedes Enighed om i Fjor. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Forhandlingen om dem bedst genoptages i Udvalget. Men den højtærede Minister har ved Forslagets Fremsettelse i Aar paa et meget væsentligt Punkt fraveget den Overenskomst, man var naaet til i Fjor om dette Spørgsmaal, og om denne Sag skal jeg sige et Par Ord. Det er med Hensyn til Statstilskuddet til Arbejdsløsheds-kasserne. I vedkommende Folketingsudvalg i Fjor blev 14 Medlemmer enige om til anden Behandling af Lovforslaget at indstille, at Statskassens Tilskud til Arbejdsløsheds-kasserne skulde for den enkelte Kasses Vedkommende svare til Halvdelen af det samlede Præmiebeløb, der er indbetalt af dens ubemidlede nydende Medlemmer. Dette Fler-tal paa 14 Medlemmer bestod af Socialdemokratiets, det radikale Partis og Højres Repræsentanter og af Venstres Repræsentanter med Undtagelse af et Medlem, der ikke vilde have Statstilskuddet sat saa højt. Forslaget blev vedtaget i det andet Ting uden Afstemning, tiltraadt af den daværende Indenrigsminister og derefter